

Instytut Pamięci Narodowej - Archiwum

<https://archiwum.ipn.gov.pl/pl/upamietnianie/dekomunizacja/zmiany-nazw-ulic/nazwy-ulic/nazwy-do-zmiany/39396,ul-Kieniewicza-Boleslaw.html>
23.03.2026, 20:36

ul. Kieniewicza Bolesława

*W ocenie Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nazwa powyższa **powinna zostać zmieniona** jako wypełniająca normę art. 1 Ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz.U. RP z 2016 r. poz. 744).*

Bolesław Kieniewicz (1907-1969) zawodowy oficer Armii Czerwonej, skierowany do podporządkowanego komunistom „ludowego” Wojska Polskiego, dowódca zwalczającego podziemie niepodległościowe Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego (KBW).

Urodzony 21 listopada 1907 r. we wsi Dworzec w powiecie pińskim, w rodzinie polsko-białoruskiej. Po ukończeniu 7 klas szkoły powszechnej wstąpił we wrześniu 1921 r. jako niepełnoletni ochotnik do Armii Czerwonej. Służył jako goniec w Oddziale Zaopatrzenia Wojskowo-Gospodarczego Frontu Kaukaskiego do lutego 1923 r. Po ponaddwuletniej przerwie, powrócił do Armii Czerwonej w maju 1926 r. i został skierowany do Oficerskiej Szkoły Piechoty w Uljanowsku, którą ukończył w 1929 r. Następnie pełnił w Armii Czerwonej kolejno funkcje: dowódcy plutonu, dowódcy kompanii, komendanta pułkowej szkoły podoficerskiej, dowódcy batalionu. Od grudnia 1939 r. do kwietnia 1940 r. brał udział w agresji sowieckiej na Finlandię jako dowódca batalionu 49 pp 50 DP. Po zakończeniu wojny sowiecko-fińskiej został szefem sztabu 49 pp 50 DP, a następnie, od maja 1940 r., szefem sztabu 57 pp zmotoryzowanej 57 Dywizji Pancerniej. Po ataku Niemiec na ZSRS został we wrześniu 1941 r. zastępcą dowódcy 30 gwardyjskiego pp 7 Gwardyjskiej DP, a od listopada 1941 r. – dowódcą 14 gwardyjskiego pp 7 Gwardyjskiej DP. Od listopada 1942 r. był dowódcą 397 DP 1 Armii Uderzeniowej (ciężko ranny w styczniu 1943 r.). W maju 1943 r., w stopniu pułkownika, został skierowany do formowanej przy Armii Czerwonej 1 DP im. T. Kościuszki, złożonej z polskich żołnierzy, zajmując kolejno stanowiska zastępcy dowódcy 1 DP ds. liniowych, szefa sztabu 1 Korpusu Polskich Sił Zbrojnych w ZSRS, szefa sztabu Armii Polskiej w ZSRS. W lutym 1944 roku został awansowany w Armii Czerwonej do stopnia generał-majora (przetłumaczono to na stopień polski generała brygady) i od maja 1944 r. pełnił funkcję dowódcy 4 DP im. J. Kilińskiego.

25 maja 1945 r. został mianowany na stopień generała dywizji (w Armii Czerwonej zostało to zatwierdzone jako stopień generał-lejtnanta). Zaufanie, jakim darzyły go władze sowieckie, znalazło wyraz w powierzeniu mu w Polsce funkcji dowódcy Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, utworzonego na bazie 4 DP do walki z podziemiem niepodległościowym. Funkcję tę sprawował od maja 1945 r. do listopada 1946 r.

Wszedł również w skład powołanej w marcu 1946 r. Państwowej Komisji Bezpieczeństwa

(m.in. z Michałem Żymierskim i Stanisławem Radkiewiczem), której celem było skoordynowanie i nasilenie terroru komunistycznego. 1 sierpnia 1946 r. został przeniesiony na stanowisko dowódcy V Okręgu Wojskowego w Krakowie.

W 1946 r. został odwołany do Związku Sowieckiego. Wyjechał do ZSRS na początku 1947 r., gdzie skończył jednoroczne studia w Akademii im. Woroszyłowa w Moskwie. W Armii Czerwonej był dowódcą korpusu piechoty i zastępcą dowódcy armii zmechanizowanej.

W 1950 roku na prośbę K. Rokossowskiego Stalin ponownie skierował go do rządzonej przez komunistów Polski. W 1952 r. przydzielono mu „mandat posła na Sejm PRL” z ramienia partii komunistycznej. Stanowiska dowódcze w „ludowym” Wojsku Polskim pełnił do 1954 r., kiedy to na własną prośbę (oficjalnie ze względu na zły stan zdrowia, faktycznie po naganach Rokossowskiego, według którego Kieniewicz miał się dopuścić m.in. „karygodnych zaniedbań na odcinku bytowym żołnierzy oraz gospodarki wojskowej”) ponownie powrócił do Związku Sowieckiego.

Tam przeszedł w stan spoczynku jako generał Armii Sowieckiej. Często odwiedzał PRL – najczęściej przyjeżdżał do Warszawy, gdzie mieszkała jego córka. Zmarł w czasie pobytu w Warszawie w 1969 r.

(klpzn, mkkkr)